

عنوان مقاله:

نقش احیای بافت فرسوده در توسعه پایدار شهری از دیدگاه فرهنگی

محل انتشار:

نخستین همایش معماری و مصالح ساخت (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سیدمحمد هاشمی - دانش آموخته کارشناسی ناپیوسته موسسه آموزش عالی دانش پژوهان

هاجر سعیدی

خلاصه مقاله:

با توسعه روزانه شهری شدن زندگی بشر مفاهیم مربوط به توسعه پایدار به این حیطة وارد گردیده و توسعه پایدار شهر محصولنگاه های جدید به عدالت اجتماعی فضایی و محیطی نسبت به شهر است احیا بافت فرسوده باعث تاثیرات شگرفی برچهره شهر محیط زیست و کاهش استفاده از زمین می گردد که نه تنها برزندگی مردم در این دوره بلکه برزندگی آیندگان موثر واقع می گردد در 43 هزار هکتار بافت فرسوده شناسایی شده در کشور با احتساب تراکم 180 درصد ظرفیت ساخت 4 میلیون واحد مسکونی وجود دارد بطوریکه با استفاده از این ظرفیت بالقوه می توان افزایش طبیعی جمعیت کشور را ظرف 10 سال آینده در بافتهای فرسوده اسکان داد با تحلیل کیفی و بررسی روشهای استفاده شده در احیا بافت فرسوده و با اشاره به انواع این روشها و معایب هریک به نظر می رسد که انواع روشهای متداول احیا بافت فرسوده با توجه به شرایط خاص فرهنگی و گویشی اقوام مختلف حاکم بر کشور مقبول واقع نشده و نمی توان از روشهای کشورهایی دیگر استفاده نمود بلکه این بازسازی باید براساس فرهنگ مردم هرمنطقه انجام گردد. در این مقاله سعی شده است با مقایسه روشهای احیا ضمن بررسی و جمع بندی یکسری پیشنهادات اجرایی و تخمینی ارائه گردد.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، توسعه پایدار شهری، فرهنگ، جمعیت، تراکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/143951>

